

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Neexistuje osud člověka, ale vše je Boží záměr a plán.

FERRATY

Na ferratech jsem už jednou byl. Bylo tomu téměř dva roky a trvalo to jeden den.

4. ZÁŘÍ 2011 / Č. 74

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Josef Bílý (JB)
Lukáš Kubala (Lukáš)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	..... slovo otce Tomáše
4	..... odpouštění je cesta ke svobodě ...
5	..... půjdeme s dobou?
6	..... říjen
7	..... odpustkové slavnosti ...
7	..... mariánské svátky / Ježíš
8	..... blahoslavený Melichar Grodecký / sv. Januárius
9	..... rodiče a děti / Růžová romance
10	..... co znamená modlitba
11	..... vzpomínka
12	..... cestování dějinami
13	..... tábor-y
16	..... ferraty
18	..... Dobrá Voda u Hartmanic
19	..... cestička k domovu
20	..... hola, hola, naše škola ...
20	..... diář farnosti
20	..... církve souhlasí s návrhem vyrovnání

Uzávěrka příštího čísla bude 23. října 2011!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 16,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Čas letních prázdnin, dovolených a táborů je bohužel za námi, je už pouhou minulostí. Máte jistě mnoho pěkných zážitků, na které budete rádi vzpomínat a žít z nich po celý rok. Věřím a doufám, že jste si odpočinuli na těle i na duši a nabrali mnoho sil a elánu do nového školního roku a do všedního života.

V Bibli v knize Kazatel v 3. kapitole se píše: *„Všechno má svou chvíli a každá věc pod sluncem má svůj čas: Je čas rodit i čas umírat, čas sázet i čas trhat, čas zabíjet i čas uzdravovat. Je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas tančit, čas hledat i čas ztráct, čas mlčet i čas mluvit, čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Dívám se na úkol, který Bůh dává lidským dětem: všechno, co on dělá, dělá v pravý čas. Vložil jim do srdce souhrn času, ale člověk přitom nedokáže pojmout od počátku do konce to, co Bůh dělá. Ví, že vše, co Bůh udělal, bude navždy. K tomu není co přidat, z toho není co ubrat a Bůh si počíná tak, abychom měli před ním bázeň.“*

Stává se nám, že slyšíme známá slova z Písma svatého a že až po určité době nebo prožité životní situaci pochopíme, co pro nás znamenají. A v mém případě tomu tak je i s tímto úryvkem. Stále více si uvědomuji, a doba nemoci mi k tomu také pomohla, jak je důležité vnímat přítomný okamžik, dění a druhé okolo sebe, zkrátka žít naplno tady a teď. Jak krásně říká sv. Augustin - *Dělej, co děláš. Když se modlíš, tak se modli, když jíš, tak vychutnávej jídlo, když pracuješ, tak to dělej pořádně, když odpočíváš, tak odpočívej, když někdo k tobě mluví, tak mu naslouchej atd.*

My se často vracíme příliš do minulosti, a nebo si plánujeme sami budoucnost, nemodlíme se a neptáme se na to, co po nás chce Bůh. Slyšel jsem pěkné přirovnání: *„Chceš-li rozesmát Boha, řekni mu své plány.“* Sv. Filip Neri se modlil večerní modlitbu: *„Děkuji ti, Bože, za to, že to nedopadlo tak, jak jsem si to naplánoval.“* Samozřejmě, že v životě člověk určité věci plánuje, ale je dobré být otevřený pro to, co Bůh pro člověka připravil. Nic není náhoda, s kým se setkám, co mě potká. Neexistuje osud člověka, ale vše je Boží záměr a

plán. Sv. Pavel říká: *„Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem?“* Jsou v životě určité věci, chvíle, kterým v danou chvíli nerozumíme, proč se dějí, a přece Bůh to dokáže použít pro dobro člověka. S odstupem času si uvědomuji, jak pravdivé je rčení „Pán Bůh dopustí, ale neopustí“. V době nemoci

jsem poznal, jak Bůh mě doprovázel velmi osobně jednotlivými obdobími a situacemi. Posílal mi do cesty lidi z řad pacientů, lékařů i sester, kteří pro mě byli velkým obohacením a tak mi pomohli s nemocí bojovat. Mezi nimi byli i často křesťané. Přesvědčil jsem se na vlastní kůži o tom, jak je velmi silná a účinná přímá modlitba jak jednotlivce, tak i společenství církve, jak člověka posilují a pozvedají svátostí, četba Božího slova. Jak je důležité, aby člověk obstál v těžkostech, být věrný v modlitbě, i když si myslíme, že mnohdy naše modlitba je nedokonalá. Cestou do nemocnice jsem se s rodiči vždy modlil za lékaře a sestry, aby se dobře rozhodovali. Což také považuji za stěžejní, když někam jdeme na nějaké jednání či setkání, je dobré vše svěřit Pánu. Opravdu, vyplatí se to. Nemoc člověka učí trpělivosti a vede k pokoře, k vděčnosti a vážit si maličkostí.

Francouzský básník Andre Gide píše: *„Věřím, že nemoci, těžkosti, zkoušky jsou klíči otvírajícími jisté brány. Věřím, že existují brány, jež dokáží otevřít jen ony (nemoc, těžkost).“*

Jednoho dne přišel malý princ k partě zedníků a zeptal se: „Kdo jste?“ „Jsme zedníci božího království,“ odpověděli. Malý princ si v duchu

ODPOUŠTĚNÍ JE CESTA KE SVOBODĚ A K UZDRAVENÍ

pomyslel: *Ale ti jsou pěkně špinaví a upocení. Nahlas řekl: „A jaké změny jste už provedli?“ Odpověděli mu: „Žádné, ale my všichni tady se chystáme změnit sebe, a tím se změni všechno.“ „Hmm, a bude potom všechno tak jako dřív?“ řekl malý princ. „Nikoli, to v žádném případě. Dříve jsme byli silní; dnes jsme slabí. Dříve jsme měli pravdu; dnes ji znovu hledáme. Dříve jsme byli sytí; dnes hladovíme.“ „Ale,“ zjišťoval malý princ opatrně, „to vás k tomu někdo přinutil?“ „Nikoli, všichni tady jsou tu dobrovolně. A každého dne nás je víc a víc,“ smáli se zedníci. „A kdy budete se stavbou hotovi?“ zeptal se malý princ a mrkl. - „To pak znovu přijdu a přivedu s sebou mnoho lidí.“ - „To ne,“ odpověděli zedníci, „to bys tu už nikoho nenašel nebo bys už nikoho nepoznal. My se tu pořád měníme, a přece je to všechno tady dar.“ Malý princ si pomyslel: *Ach, tomuhle úplně nerozumím. Je to zase jiné, než jsem si představoval. Nakonec se zeptal: „A mohu s vámi přesto zůstat?“**

Neustále se musíme loučit s tím, co důvěrně známe. Každá zkouška, krize v sobě skrývá i novou šanci, že se začneme dívat na život z nové perspektivy, že dokážeme odložit staré a pustit se do nového. Neustále se měníme, a přece všechno je dar. Nic nezůstává takové, jaké to je. Jak smutné. Jak útešné.

Teologa Karla Rahnera se kdysi kdosi dotázal na smysl jeho života a on odpověděl: *„Pán Bůh jej určitě zná.“* Je lhostejné, jakými cestami se náš život ubírá a po kolika bludných stezkách v jeho průběhu klopýtáme, Bůh nikdy neztrácí přehled. On vidí náš život jako obraz – nezaměnitelný a krásný.

A na závěr, jak to se mnou vypadá? Mohu říci: Bohu díky za to, že chemoterapie mám za sebou. Nyní prožívám tzv. mezidobí, čas, kdy čistím své tělo od vedlejších účinků léčby, očekávám každý vlas a vous na hlavě, aby mi v Třešti nebyla zima. Ještě mě čeká v Brně 29. září 2011 na svátek svatých archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela, ke kterým se také chci nyní obracet, důležité PET/CT vyšetření. Prosím o modlitbu. V pátek 7. října 2011 na Pannu Marii Růžencovou se dozvím výsledky. Dá-li Bůh a vše dopadne dobře a nebude třeba již ozařování, rád bych se brzy vrátil za vámi do Třeště, Růžené i Kostelce. Moc už se na to těším.

otec Tomáš

Odpustit celým srdcem druhému je činem osvobození. Zbavujeme toho člověka negativních vazeb, které mezi námi existují. Říkáme: *„Už proti tobě nic nemám.“*

Ale to nestačí. Osvobozujeme též sami sebe od tíživé role uraženého.

Dokud neodpustíme těm, kteří nás zranili, bereme je všude s sebou, a co je horší, vlečeme je jako těžký náklad. Velkým pokušením je trvat na pocitech hněvu vůči svým nepřátelům, a pak se označit za toho, kdo byl jimi uražen a zraněn. Odpuštění proto neosvobozuje pouze druhé, ale také nás. Je to cesta ke svobodě Božího dítěte.

Jak můžeme odpustit těm, kteří odpuštění nežadají? Naše nejhlubší touha je, aby odpuštění, které nabízíme, bylo přijato. Vzájemnost mezi dáváním a přijetím je to, co vytváří pokoj a soulad. Ale jestliže je naše odpuštění podmíněno jeho přijetím, zřídka kdy odpustíme.

Odpuštění druhým je první a nejpřednější vnitřní hnutí. Je to čin, který z našich srdcí odstraňuje hněv, hořkost a touhu po pomstě a pomáhá nám znovu nabýt lidskou důstojnost. Nemůžeme ty, jimž chceme odpustit, nutit k tomu, aby odpuštění přijali. Možná toho nejsou ani schopní, ani ochotní to udělat. Možná ani nevědí a necítí, že nás zranili. Jediní, koho můžeme změnit, jsme my sami.

Odpuštění druhým, to je především nejprve uzdravení našeho vlastního srdce.

*(Henri J. M. Nouwen,
úryvek z knihy Chléb na cestu)*

otec Tomáš

PŮJDEME S DOBOU?

Mnohoznačná otázka, ještě těžší odpověď. Každá doba má své klady a svoje zápory a přináší s sebou dobré i horší. Za to lepší v dnešní době se může považovat pokrok vědy a techniky a vyšší životní úroveň. Za to horší bych považoval úpadek kultury, morálky a pokles religiozity a spolu s tím přichází krize víry a krize Církve. Toho si byl vědom už papež Jan XXIII. a ve snaze bránit oběma krizím svolal II. vatikánský koncil, který by měl pomoci řešit situaci. Mezi jinými prostředky k nápravě byla rovněž zvolena liturgická reforma, kromě dalších opatření.

Jak to bývá, žádné řešení není nikdy zcela dokonalé a bez chyby. Vždycky se objeví nějaké nedostatky, které vyžadují dodatečnou opravu nebo další reformu. Při hledání náprav vznikají různé návrhy, ale také i spory o co nejlepší řešení, a konečné rozhodnutí se svěří nejvyšší instanci. Právě probíhající reforma liturgie se týká celé Církve a tím konkrétně i nás.

Mnozí z nás ještě pamatují starý rítus, platný do roku 1962, a zavedení nového ritu – u nás v Třešti mezi roky 67–68. Leckomu přišlo líto, že se zrušily některé obřady, svátostiny a různé možnosti a při mši svaté došlo k omezení zpěvu, na druhé straně to přineslo mnoho výhod a zlepšení. Jmenoval bych slavení liturgie v rodném jazyku, zkrácení a zjednodušení obřadu, že se zrušily zdvojené pasáže a úkony, např. opakované čtení perikop nejprve v latině a potom v češtině (čtení a evangelium a poslední závěrečné evangelium sv. Jana), zmírnila se doma eucharistického půstu a změkčila se pro staré a nemocné. Připomínám, že půst trval od půlnoci až do doby sv. přijímání, a nesmělo se pít ani vodu. Reforma byla dobře myšlena a vymyšlena, ale jak už to bývá, všeho se dá zneužít a leccos se může i pokazit, nebo se může minout cílem a nesplnit očekávání.

Ve snaze ještě vylepšit nově zavedený rítus přidávali mnozí celebrující ještě i svoje vlastní vylepšení, často i méně vhodné.

J.E. nuncius Diego Causero při své návštěvě Třeště na otázku, zda i u nás jsou podobné problémy a zda i u nás se vyskytují nešvary, di-

plomaticky odpověděl, že ne v takové míře jako na západ od nás. Jako nejzávažnější a nejproblematičtější se považuje pokles úcty k Eucharistii a zprofanování Eucharistické oběti.

Proto Svatý otec vydal doporučení, které by napomohlo nedostatky napravit. Týká se dvou věcí:

- 1) zvýšit přípravu na mši svatou a následující svaté přijímání
- 2) odstranit různé doplňky, nadlepšení a vylepšování ritu celebrujícími

K prvnímu bodu doporučil, aby se před mší modlili věřící některou z přípravných modliteb k přijímání – vhodné jsou např. modlitby sv. Tomáše Akvinského nebo sv. Bonaventury. Bylo

by jistě dobré uposlechnout výzvy Svatého otce a též u nás aspoň jednu z přípravných modliteb zavešt a to nikoliv jako další modlitbu před mší, ale namísto jiných modliteb, které se dosud recitují, ale nemají žádnou návaznost na Eucharistii, ani s ní nesouvisí, např. modlitba za farnost či za osoby. Tyto modlitby používat při jiných příležitostech než přede mší svatou.

Vzpomínám, jak před lety jako příprava ke mši recitoval pan Jos. Štumar modlitby ke vzbuzení lítosti a prosby o tři božské ctnosti – víru, naději a lásku. Myslím si, že nebýváme často dost dobře připraveni na přijetí Krista, nebo (jak připustil i pan nuncius) existují i různé přestupky a zlořády, např. že přistupují i osoby, které nesplňují podmínky k přijetí ať už z neznalosti a nebo bez náležité vědomosti a úcty. Byl jsem např. svědkem, že jedna osoba po celou mši sv. žvýkala žvýkačku, načež přistoupila ke stolu Páně. Obávám se, že mnozí nemají dostatečnou znalost, nejsou poučeni, neví, netuší, prostě jdou jako ostatní.

A dovolím si jednu věc, o které si ale nejsem zcela jistý. Jedná se o seskupování dětí kolem oltáře a vytváření řetězce před modlitbou

Otče náš. Nedočetl jsem se v misále, v direktáři ani nikde jinde, že jde o součást mše svaté, a neseťkal jsem se s tím v několika jiných kostelích. Nevím přesně, kdo tuto praxi u nás zavedl a jaký měl důvod. V žádné literatuře to nemá oporu. Navíc si myslím, že to narušuje přirozený spád a průběh mše svaté, pomínu-li i to, že to vytrhne ze soustředění, postrádám smysl toho, a je otázka, zda to není jen další z nevhodných doplňků, které jsou předmětem kritiky Svatého otce.

Je možné, že narazím na nepochopení, ale ať je mi omluvou, že neprezentuji svůj názor a svůj nápad, ale že předkládám přání Svatého otce, které respektuji. A také že přijímám výzvu redakce Věžníku, abychom psali o věcech týkajících se farnosti, o věcech, které se nám líbí i nelíbí, a sdíleli svoje názory a přání, a že doufám, že by článek mohl přispět duchovnímu životu farnosti.

- JB -

ŘÍJEN

- MĚSÍC PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ

Letos uplyne již devět let, kdy 16. října 2002 apoštolským listem „Rosarium Virginis Mariae“ přidal papež bl. Jan Pavel II. do modlitby růžence pět desátek a pojmenoval je růžencem světla. V apoštolském listu píše: „Opakování modlitby Zdrávas neznamená monotónnost, ale jde o pestrou modlitbu, která ukrývá intenzitu vyjádření lásky a důvěry k Panně Marii jako k Matce Boží a naší nebeské Matce. Pro svou prostotu a hloubku zůstává i ve třetím tisíciletí velmi významnou modlitbou určenou k tomu, aby přinášela ovoce svatosti. Poskytuje člověku příležitost k osobnímu rozjímání, k formaci Božího lidu a k nové evangelizaci.“

Definitivní podobu modlitbě svatého růžence vtiskl papež Pius V. po vítězství křesťanských vojsk nad Turky u řeckého Lepanta v roce 1572, a pak Klement XI. po bitvě u srbského Petrovaradina u Nového Sadu v roce 1716. Známa modlitba mezi desátky „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy...“ byla do růžence vsunuta po zjevení Panny Marie ve Fatimě v roce 1917.

Ve zprávách v televizi, v rádiu a v novinách se dovidáme různé informace o dění u nás a ve světě. Kdo sleduje a prožívá život s otevřenými očima i srdcem, pochopil, že místo filozofování a nařkávní nad stavem současného světa, je lepší vzít do rukou růženec a modlit se. Doporučuji spojit modlitbu s procházkou v přírodě.

otec Tomáš

ODPUSTKOVÉ SLAVNOSTI A ADORAČNÍ DNY NA SVATÉM KOPEČKU

Kromě hlavní pouti o svátku Navštívení Panny Marie a Svatokopeckých „hodů“ první neděli v červenci se konají ještě odpustkové slavnosti a adorační dny po 15. srpnu, slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

V církvi je svátek Navštívení Panny Marie po 2. vatikánském koncilu přerázen z 2. 7. na 31.5. Ale vzhledem k tomu, že toto datum – vlastně první neděle po něm – bývá při pozdějším slavení Velikonoc překryta slavností Soslání Ducha svatého nebo Nejsvětější Trojice, rozhodl zdejší farář slavit tuto pouť právě první červencovou neděli pod názvem „Svatokopecké hody“. Slovem „hody“ bývá na Moravě nazývána pouť. A na ně navazují zcela zvláštní místní slavnosti zvané odpustkové nebo také adorační. Začínají každoročně v sobotu po 15. srpnu ve 12:00 hod. jako den „otevřených dveří“, kdy je zpřístupněna bazilika a celý areál veřejnosti (včetně věží) s odborným výkladem průvodců. Tyto prohlídky, organizované Maticí svatokopeckou, trvají do 17:00 hod. a je o ně velký zájem. Druhý den – neděle – probíhá běžně a v pondělí a v úterý je kromě mše sv. v 9:00 hod. ještě odpoledne v 17:00 hod. slavná zpívaná mše sv. vždy s pozvaným kazatelem.

Kromě toho se koná výstav Nejsvětější Svátosti v kapli Jména Panny Marie v ambitech na nádvoří. Výstav začíná v 9:45 hod. a trvá do 16:00 hod. Lidé mohou přicházet adorovat otevřeným postranním vchodem v ambitech. Adorace je tichá, návštěvníci se soukromě modlí, kromě poledního Anděl Páně a nešpor před ukončením výstavu. Všechny bohoslužby – i dopolední – jsou v tyto dny bohatě navštíveny. Letos přišlo zvlášť hodně lidí a mnoho jich – díky Bohu – přichází ke svátosti smíření.

*P. Jaroslav
Sv. Kopeček*

MARIÁNSKÉ SVÁTKY

Jak nám zářijový měsíc září, zůstávají mariánské svátky, její poutě k svatyním jí zasvěceným a také zázračná místa ve volné přírodě – v horách, kam věřící putují...

Zdravas Maria blankytná zahrado věčna světelný plameni na Boží dlaní radosti úsvitů nad čelem země -

Milostiplná ve výhni nachových požárů svatosti vichřici Božího Ducha kráčí -

Pán s Tebou v mohutném zástupu svatých žen světa na cestě pokorných, věrných a čistých -

Požehnaná jsi mezi ženami Z hlubiny věků země Tě vydala v temnotě půlnoci sněhový květ -

A požehnaný plod života Tvého ovoce ze zlata na stromě vesmíru vinný kmen radosti na horách života království pokoje na křídlech století ohnisko přesvatých tajemství milosti Ježíš.

Nina Svobodová

Lidmila Vokřínková

JEŽÍŠ

bl. Matka Tereza z Kalkaty

On je život, který chci žít.

On je světlo, které chci vyzařovat.

On je cesta, kterou chci jít.

On je pravda, kterou chci hlásat.

On je láska, již také já chci milovat.

On je radost, kterou chci se všemi sdílet.

On je pokoj, který chci zasévat a šířit.

Ježíš je prostě všechno!

Bez něho nemohu udělat nic!

*Pro posilu všem
O. Hrbková*

BLAHOSLAVENÝ MELICHAR GRODECKÝ KNĚZ A MUČEDNÍK

Narodil se pravděpodobně roku 1584 v Těšíně. Pocházel z polské rodiny Grodzickich a v jeho příbuzenstvu bylo několik významných duchovních, mezi nimi také sv. Jan Sarkander. Začal studovat u jezuitů ve Vídni a v Brně, vstoupil k nim do noviciátu v roce 1603. Po dalších studiích v Praze a ve štyrském Grazu byl v Praze vysvěcen na kněze v roce 1614, tam působil v klementinské koleji a jako ředitel ústavu pro chudé žáky v semináři sv. Václava. Za stavovského povstání /odpor stavů proti panovnické moci v Čechách v důsledku vyhrocení náboženských a politických rozporů 1546-47 a 1618-20/ ho představení poslali do Košic (roku 1618), aby tam kázal pro Slováky a Němce. Po obsazení města vojáky sedmihradského knížete Gabriela Bethlerna byl zatčen. Spolu s ním byl vězněn také ostrihomský kanovník a ředitel trnavského semináře Marek Štěpán Křižin, rodák z Křiževců ve Slovinsku, a jezuita ze Sedmihradska /dnešního Rumunsko/ Štěpán Pongracz. Po marném nucení k odpadu od katolické víry byli umučeni 7.9.1619. V roce 1625 byly jejich ostatky převezeny do Trnavy. Za blahoslavené byli prohlášeni společně jako „košičtí mučedníci“ v roce 1905.

Bože, tys posiloval blahoslaveného Melichara, aby svou věrnost zpečetil prolitím krve. Na jeho přímluvu pomáhej i nám následovat jeho pevnost ve víře. Amen

SV. JANUÁRIUS BISKUP A MUČEDNÍK

Na počátku 4. století byl biskupem v Beneventu v jižní Itálii. V době Diokleciánova pronásledování podstoupil mučednickou smrt v Pozzuoli u Neapole, jeho ostatky byly v 5. století přeneseny do Neapole a od té doby je uctíván jako patron města. V neapolské katedrále se uchovávají dvě zapečetěné skleněné ampule se zaschlou krví, o níž tradice tvrdí, že je to krev sv. Januária. Tato zaschlá krev se po přiblížení k lebce sv. Januária začne měnit v tekutinu, vře a její objem se zvětšuje. Písemné zprávy o tomto úkazu jsou už z roku 1389 a opakuje se ještě dnes několikrát v roce, především 19. září ve svátek sv. Januária.

Rádio Vatikán v úterý 19. září 2006, tedy před pěti lety, oznámilo, že téhož dne ve svátek sv. Januária proběhne mše svatá ve městě Neapol v místní katedrále jako každý rok. A opět při přiblížení ampulí se zaschlou krví k lebce světce započala vřít a její objem se zvětšoval.

Starosta Neapole mávnutím bílým šátkem dal na vědomí věřícím i divákům televize, že tento proces započal a právě probíhá. Tuto mši svatou vysílala místní televize. Tento úkaz je dodnes vědecky nevysvětlitelný.

Pavel Kovář

RODIČE A DĚTI

Psychologie se dlouhá léta zabývala otázkami, proč děti potřebují rodiče, stálou a láskyplnou péči dospělých, co všechno potřebují pro svůj zdravý a zdárný vývoj.

Dnes už víme to, nač před léty poukazovali dětská lékařská a psychologická, že totiž dítě potřebuje být nejenom nasyceno, ochráněno před nemocemi a nepohodou, ale že potřebuje lásku a dostatek podnětů, aby se vůbec mohlo stát aktivním a vnímavým človíčkem a člověkem.

Avšak i dospělý potřebuje, aby jeho prostředí nebylo jednotvárné a na podněty chudé.

A právě dítě se svou narůstající a téměř neúnavnou aktivitou přináší do našeho života plno vzrušení a nečekaných situací. Dítě potřebuje získávat nové zkušenosti, potřebuje se učit ze svých vlastních zážitků a poznávání různých souvislostí. Díky našim společným prožitkům se nově díváme i na sebe samé.

To, že s dítětem žijeme, nás nutí vidět a posuzovat věci i události už nejen ze svého hlediska, ale i jeho očima. Dítě potřebuje mít někoho rádo, potřebuje hluboký a trvalý citový vztah, který mu je životní oporou. Nám dává prožít, že jsme to právě my, ke komu se upíná, kdo je učí vidět a milovat. Teprve dítě z nás udělá otce a matky.

Ve vztahu k rodičům nabývá dítě jistotu životního bezpečí. I pro nás je příslibem, že zde jednou ve stáří nebudeme sami. Ne že bychom chtěli, aby dítě zůstalo navždy připoutáno k nám. Skutečné vzájemné vztahy však nezanikají s vytvořením vztahů nových. Dítě si svou osobnost, svou svébytnost musí postupně získat a naučit se přijímat nové sociální role. Roli syna, dcery, vnuka, bratra, sestry i školáka a další.

Dítě dospívá – překračuje nejenom okruh své vlastní rodiny – překračuje i současnost. Je tu budoucnost jeho osobnosti, rozvrhuje své plány. Začíná mít starosti a obavy o jiné. Jeho naděje a projekty nabývají reálnější podobu.

A tehdy vlastně přestává být dítětem. V nich pokračuje náš vlastní čas – jsou pokračováním našeho života, jsou pokračováním všeho, co jim bylo dáno tvořivým dílem výchovy, všeho, co vyrostlo z naší rodinné a lidské vzájemnosti.

Svatá Rodina kéž je nám na této naší cestě vzorem i posilou.

zapsala
Olga Hrbková s manželem

RŮŽOVÁ ROMANCE

Několik dní po smrti Rainera Maria Rilke obdržel Edmond Jaloux dopis od neznámé ženy, která v něm vzpomínala na své setkání s básníkem v roce 1906. Kráčeli spolu podél mřížové zahrady Lucemburské. Rilke měl v ruce nádhernou růži. Na zídce pod mříží seděla stará žebráčka. Rilke se k ní sklonil a s poklonou sobě vlastní jí položil růži na kolena. Stařena uchopila Rilkovu ruku a políbila ji. Odcházela pak drobnými kroky – ten den už nežebrala... Ryzí estét by to básníkově počínání schválil – ale ryzí filantrop by namítal, že ta žebráčka nepotřebovala růže, nýbrž něco k jídlu nebo peníze. Rozsoudit by je pak mohl ryzí mystik, který by

jim vyložil, že růže je symbol dobrého skutku, jak je známo z legendy o portugalské královně svaté Isabelle. Když jednou nesla v zástěře dary chudákům a král se s ní setkal, tázal se, co nese, odpověděla, že růže – míníc tím, že almužny jsou růže ve věnci zásluh. A když rozevřela zástěru, král vskutku spatřil růže...

Svatý Václave, patrono a ochránce země české, svatý archanděli Michaeli, prosíme, orodujte za nás. Kéž je též požehnaný růžencový měsíc říjen... Modlíme se a děkujeme za návštěvy papežů naší doby...

Lidmila Vokřínková

CO ZNAMENÁ

MODLITBA

Modlitba nespočívá v tom, že venujeme nějaký čas během dne rozjímání či čtení nějakého úryvku Písma nebo děl světců, že se snažíme myslet na BOHA nebo přemýšlet o sobě, abychom se vnitřně změnili. To není podstatou modlitby... To platí i o modlitbě růžence nebo ranní a večerní modlitbě.

Někdo se jim může věnovat celý den a přitom se nemodlí ani minutu... Aby modlitba byla opravdu tím, čím má být, vyžaduje především vztah s Ježíšem. Je třeba přenést se v duchu přes naše lidství, přes to, co nás zaměstnává, přes naše modlitby, být krásné a potřebné, a vytvořit důvěrný, osobní vztah s Ním... Je nezbytné, abychom objevili tu mimořádnou skutečnost, že Ježíš nás miluje a volá nás. Co je podstatou „povolání“? Nejkrásněji to bylo napsáno v Ježíšově setkání s bohatým mladíkem. Markovo evangelium říká: Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Prodej všechno, co máš... Pak přijď a následuj mě.“ /Mk. 10,21/

Ježíš se takto dívá na každého z nás a miluje nás. My vnímáme tuto jeho lásku a můžeme se rozhodnout ho následovat. Život modlitby tedy

spočívá v udržování tohoto synovského a bratrského vztahu s Ježíšem po celý den, každý den. Modlitba je vztah k Němu a naslouchání tomu, co nám říká... Vztah mezi námi a Ježíšem vznikne, když dokážeme „zvolit Boha“. Spočívá v tom, že mu dáme první místo ve svém životě a ve všem, co děláme. Tehdy se modlitby mohou stát MODLITBOU. Formou modlitby, protože v ní se vyjadřuje hloubka vztahu člověka k Ježíši...

Způsobů může být mnoho. Jedním je rozjímání, při kterém je možno použít různých metod. Nejjednodušší je pomalá a rozjímavá četba Písma nebo spisů světců. Když však odhlédneme od metody, kterou používáme, rozjímání by mělo být příležitost, abychom našli okamžik, kdy jsme ve ztišení a klidu s Ježíšem. Možná nám v tomto okamžiku přijdou na mysl starosti. Promluvíme si o nich s Ježíšem a řekněme mu: „Postarej se Ty, já nemohu udělat víc, mohu se s tebou o ně pouze rozdělit.“ Nazvěme ji modlitbou prosebnou. I když jde o „prosbu“ – je to modlitba sebeovládání, i když o něco prosíme, jsme ochotni přijmout to, co Ježíš chce, jsou-li v našem životě, nebo v životě lidí nám drahých bolestné zkušenosti, sdělujeme Mu je pokojně, protože víme, že nás miluje a miluje lidi mnohem více, než jsme schopni my... Určitě ta nejkrásnější modlitba je toho, kdo ví, že Ježíš zná naše těžkosti, potíže, ví, co potřebujeme, evangelium říká: „Otec ví, co potřebujete.“ /Mt 6,8/ A tak mluví s Ježíšem v postoji sebedarování, v úplném sebeodevzdání, s radostí, že se s Ním může setkat. Říká v něm Trojici: Ty znáš všechno, co mám, moji malou víru, znáš mé chyby, bolesti a překážky, se kterými se v životě setkávám, teď chci být s Tebou a dívat se na Tebe...

Návrat domů a vnitřní ticho, modlitba, která nás proměňuje, nejkrásnější skutečnost – dá-li Pán, napíši v příštím č. Věžníku...

Dle Pasquale Foresi
Lidmila Vokřínková

VZPOMÍNKA

2. června 1941 - pěvecká soutěž v Telči

V rádiu jsme zaslechla výzvu – dotaz – zda-li posluchači zpívají. Ano, pokud to jde, omezil se zpěv pouze na kostel, v domácnosti zpěv „vytlačila“ TV a různé soubory – skupiny. Za mých dívčích let jsme zpívaly při večerních májových pobožnostech – bez varhan, chrámový sbor mužský na kůru. Ve škole v letech 1941 jsme měli v Telči pěveckou soutěž, na kterou jsme se celý rok připravovali za vedení p. učitele hudby Aloise Pivného, žáka Leoše Janáčka, všechny třídy 1. měšťanské školy na Moravě.

Společně jsme zpívali národní písně /i slovenské/, a to velice rádi. My, dívky, jsme v ruč-

ních pracích vyšívaly halenky s tzv. vzory „svěráz“. S ornamenty po vzoru slováckém, a bylo nás 90 žáků. V Telči se k nám připojila paní ředitelka chlapecké školy Eliška Příbramská a bylo to 2. června L.P.1941... Ještě jsme netušili, jaká válečná léta budeme prožívat.

V chrámovém sboru jsme potom ještě zpívali za dirigenta p. Miloše Jirky a také p. uč. Jaroslava Nováka... S nástupem kytar a dalších hudebních nástrojů se vše změnilo, avšak kostelní varhany zůstávají, hlavně při lidovém zpěvu...

Lidmila Vokřínková

ΔΕΥΤΕ ΠΡΟΣ ΜΕ ΠΑΝΤΕΣ
ΟΙ ΚΟΠΙΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΦΟΡΤΙΣΜΕΝΟΙ
ΚΑΘΩ ΔΙΑΠΑΥΣΩ ΥΜΑΣ

vezmi **AGTI**

biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013 www.vezmiacti.cz

CESTOVÁNÍ DĚJINAMI

Naše týdenní dobrodružství začalo vlastně už před samotným táborem, kdy každý z účastníků obdržel pozvánku do výzkumné stanice Zlatomlýn.

Právě této stanici se totiž podařilo sestrojít unikátní stroj času, pomocí něhož se celý tým vědců a jejich spolupracovníků přesunul v čase zpět, a to do pravěku.

Pro lepší efektivitu práce našeho vědeckého badání se tým rozdělil do pěti menších skupin - Smajlíci, Červené krvinky, Modří hrdinové, Slunečníci a Vlci.

Hned první noc nám ovšem byly ukradeny důležité součástky ze stroje času a tak se naše zkoumání změnilo v boj o návrat do současnosti.

Následujícího rána jsme se vydali na průzkum, při němž jsme potkali moudrého ša-

mana, který nám sdělil spoustu užitečných rad a daroval nějaké jídlo, abychom přežili. Večer se podařilo stroj spustit a tak jsme následující den strávili gladiátorskými zápasy v Římě.

V úterý jsme se posunuli do roku 1348, kde jsme napomáhali zakládání měst.

Uprostřed týdne jsme opustili náš rodinný kontinent a učili se indiánským tradicím.

Z čerstvě objevené Ameriky jsme putovali dále na západ (či na východ?) – do Japonska. Že japonské písmo je opravdu složité, jsme se dozvěděli hned při dopolední hře. Večer jsme potom nakoukli do fascinující japonské kultury při návštěvě čajovny.

Po uklidňující atmosféře čtvrtečního večera bylo probuzení do pátečního rána téměř šokem. Ocitli jsme se ve víru studené války. Díky

družicím, které jsme toho dne postavili, se nám podařilo získat poslední ztracenou součástku ze stroje času. A tak jsme se konečně přesunuli zpět do současnosti.

Během našeho cestování jsme získali spoustu neopakovatelných zážitků a jedinečných zkušeností (a také žihadel). Někteří z nás skládali molekuly z atomů, jež získali prostřednictvím různých dovedností – mlčení, luštění šifry, síla, odvahy, paměť, první pomoc a otužilost.

Přestože bylo putování našimi dějinami zajímavé a zábavné, pro spoustu chyb dospěl vědecký tým k závěru, že lidstvo ještě není připraveno na cestování časem, proto byl tento stroj času zničen.

Za vědecký tým
Kateřina Bambulová
a Martina Duničková

Neděle 7. srpna 2011

– neděle 7. srpna 20 000 př.n.l.

Po rozzcvičce a snídani jsme šli do kostela. Když jsme se vrátili, Kuba řekl, že půjdeme najít nějakou součástku. Vešli jsme do lesa a najednou vedle dvou stromů stál domeček, no domeček – on to byl takový větší krunýř a vedle něho seděl šaman. Byli jsme velice překvapeni. Ptali jsme se ho, jestli neví něco o těch součástkách, ale on řekl, že neví, prý se zeptá duchů. „Tady máte něco za odměnu, že jste přišli,“ řekl šaman a podal nám něco zabaleného. Rozbalili jsme to a ono tam leželo maso. Šaman řekl, že to maso je prý mamutí palec. Donesli jsme to do tábora a ten mamutí palec si opekli.

Jenže opékání trvalo hodinu a tak jsme šli hrát hry. Nakonec se vybrala šiškovaná.

Mamutí palec byl moc dobrý. Stihli jsme si taky dát názvy a vyrobit vlajku.

Z táborového deníku – Johanka Zachová

TÁBOR-Y

O letošních prázdninách jsem měl v mém programu v součtu 3 a půl tábora. Proč jsem si na sebe ušil takové množství a jestli to nebylo někdy víc než dost? Začal jsem táborem na naší chatě, kde bylo dvacet dětí. Přestože je to víceméně rodinný tábor, není možné jeho fungování bez zabavení všech dětí naplněním času zábavným programem. Režim podobný jako na jiných táborech (budíček, hygiena, dopolední a odpolední program, noční hra spolu se stezkou odvahy, turnaje atd. nevyjímaje chutné stravy po celý den). Ono mít dvacet dětí a nepřipravit program by mohlo být pak spíše týdnem za trest, protože jistě mnozí znáte, co dokážou děti, když jsou znuděny, vymyslet za „bejkárny“. Ale tím, že to byla rodina, to také probíhalo v rodinném duchu a bylo to celkem fajn.

Poté mne čekalo první neznámo. Asi kolem Velikonoc mne oslovila brněnská organi-

zace pro práci s dětmi z Lužánek. Protože jsem věděl, že už takhle toho budu mít hodně, účast jsem dlouho nechtěl přislíbit. Ale když už měli opravdu na čase a stále jim jeden vedoucí chyběl, tak jsem kývnul, že tedy ano. Pro sebe jsem si řekl, že alespoň budu mít zkušenost, jakým způsobem připravují a probíhají jiné tábory. To jsem totiž až do této doby nevěděl přesně, protože jsem vždy, ať jako dítě, nebo jako vedoucí, jezdil na tábory pořádané mládeží z třeštské farnosti. Každý tábor začíná přípravou. Zde mne překvapilo, že byla jen jedna před-táborová porada. Ovšem velké množství věcí se pak řešilo přes email. Velmi silně mne překvapila připravenost programu na jednotlivé dny. Já jsem byl dohodnutý, že budu mít až předposlední den, abych viděl, jakým způsobem je tento tábor veden, takže jsem jej pak ještě operativně pozměnil, aby byl podobný, programovým nahuštěním, dnům ostatních, na tomto táboře již

zaběhnutých vedoucích. Takže programem námi dělané tábory asi trochu předčili, což jsme hned po mém příjezdu stačili s teamem připravující tábor pro starší děti v Třešti snad zdárně napravit (musí posoudit děti, zda byl program zdařilý). Ovšem, co se týče postarání se o děti po stránce jídelní, bych řekl, že jsme měli dvojnásobně každý rok navrch na třeštských táborech. Snad nikdy jsem na táboře nezažil, že by měl někdo hlad a nebylo co k jídlu. Že by trpěly hlady děti nebo ve-

doucí. Tady ovšem, jakože jsem velký jedlík, jsem říkal „stačí“ při nandávání jídla, i přesto, že jsem věděl, že takových porcí bych musel sníst 6, abych byl sytý. Jenže když vidíte, že děti mají stále hlad a přitom na přidání už nikomu není, tak to raději budete týden na táboře držet nedobrovolnou dietu, aby děti měly alespoň o trochu více. Většina dětí zde byla z pěstounských rodin s životními zážitky, které mnozí z nás nemohou ani poslouchat, natož že by je měl někdo zažít. Některé byly o dost

pomalejší, ale myslím, že zato o dost vděčnější za program plný her a kreativních činností, které na tomto táboře zažily. Tábor byl naplněn dětmi od první do deváté třídy, ale věkový rozdíl většinou nebyl tak znatelný právě proto, kde které dítě vyrůstalo.

A konečně náš tábor pro starší děti v Třešti. Začal už kolem lidoveckého plesu, kde jsme do teamu chtěli pustit trochu nové krve a tak jsme začátkem roku přibrali Lídu a Káju. I do kuchyně jsme měli obměnu, jen jsme dlouho nevěděli, koho místo dvádající se Jindry přibrat. Už jsem se bál, že budu muset dělat hlavního vedoucího i spolu s funkcí kuchaře, když mamča povídá, že by nám když tak zkusila pomoci. A myslím, že zkusila na výbornou, protože jak po stránce chuti a vybraných jídel, tak po stránce množství neměla táborová kuchyně chybu.

No ale pěkně od začátku. Námětem tábora nám byl „Ostrov pokladů“, proto jsme cca měsíc, možná dokonce víc před začátkem tábora rozvezli a zakopali v okolí tábora několik pokladů, které děti za vyhrané body v hrách mohly hledat naživo přímo ukryté v truhlách cca 40cm pod zemí. Ku pomoci jim byly indicie (podrobnější plánky k pokladu), které též hledaly na papírech v okolí tábora. Ke každému pokladu mohly děti nalézt maximálně tři indicie, ovšem poklad se často dalo jít hledat i s dvěma indicemi. Nástupy posádek se odehrávaly před plachetnicí s kormidlem, velitelským můstkem a stožárem s pravou pirátskou vlajkou. Nechyběl lov perel, stezka odvahy, noční hra, celodenní výlet do Jindřichova Hradce, táboráky a spousta dalších aktivit. Samozřejmě, zažít věci na táboře a pak je tu psát nebo číst, jsou dvě velmi odlišné věci.

Nakonec bych chtěl poděkovat všem, kteří se na přípravě nebo průběhu tábora podíleli. Především teamu vedoucích spolu se zdravotnicí a kuchařkou. Chtěl bych se omluvit za poměrně pozdní zaslání informací o táboře rodičům a zároveň (letos už to musím udělat, protože to začíná jít do extrému) pokárat některé rodiče, kteří jsou schopni v sestavě dětí na tábor udělat v týdnu před táborem opět zmatky. Letos ve třech případech. Přípravy tábora trvají cca půl roku dopředu, tábor bývá vyhlášen vždy kolem Velikonoc (minimálně cena a termín – to nejdůležitější v rozhodnutí rodičů, zda dítě bude moci jet). Letos

už jsme zavedli i opatření sankcionáním ceny až na 1800,- Kč, ale stále málo platné. Byli rodiče, s kterými nebyl problém se domluvit, že odevzdají přihlášky až při odjezdu – nijak výrazně mi to nevadilo, protože jsem měl od rodičů příslibeno, že děti opravdu pojedou, a navíc já z důvodu studií a zaměstnání v Brně jsem taky nebyl vždy k zastavení, přestože byla možnost zanechat přihlášku i s penězi na mé adrese, nebo v neděli po ranni mši u mojí maminky. Jestliže je dítě nemocné, nebo ze zcela výjimečných důvodů nemůže, je to něco jiného, ale jestliže je to každý rok u 4 dětí z dvaceti, tak je to dle mého příliš vysoké číslo.

Ještě štěstí, že děti tento negativní dojem na táboře převrátí svým zápletem a chutí do programu. Nevím, jestli se tábor líbil všem, ale pár dětí mi říkalo, že se jim tábor moc líbil a to je pro mne tou největší odměnou. Před táborem, v průběhu veškerého shonu a zařizování, říkám, že toto už je opravdu ode mne z pozice hlavního vedoucího tábor poslední. V průběhu tábora se to ale začíná otáčet. Když mi letos jedno z dětí říkalo, že letos byl nejlepší tábor, musel jsem mu říct: „Víš, jestli se tábor vydaří, to z 60% ovlivníme v přípravách my, vedoucí, ale těch zbylých 40% je taky vysoké číslo, a to ovlivníte vy, děti, svým chováním k sobě a vytvořením správné kamarádké atmosféry.“ Takže pokud se tábor vydaří, tak patří dík i vám, DĚTEM.

Lukáš

CESTOMÁNIE

FERRATY

JIŠTĚNÉ HOROLEZECKÉ CESTY

Na ferratech jsem už jednou byl. Bylo tomu téměř dva roky a trvalo to jeden den. Když jsem se však na ně dostal a viděl, co to vlastně je, věděl jsem, že na taková místa se budu muset vrátit ještě několikrát. Občas, když takto cestuji po horách, říkám si, že tak vysoko a v takové krásce rozsetí vrcholků hor pěci člověk musí být trochu

blíže Bohu. Někdy to pravda je, ale není to rozhodně dáno nadmořskou výškou. Možná klidem, který v těch místech vládne, možná možností být alespoň na chvíli úplně sám. To byla i jedna z věcí, proč jsem tak rád na horách. Až mi přišlo na těchto ferratech slovo na den, kde stálo přibližně „tady Pána nehleďte“. Mírně mne to rozesmut-

nělo, ale později jsem si řekl, že je to vlastně asi dobře, že člověk nemusí šplhat do míst, kde jej to stojí někdy i celý den námahy, nevyjímaje nebezpečí. Jaké šance by pak měli ti fyzicky méně zdatní?...

Tentokrát probíhaly přípravy na ferraty trochu intenzivněji a déle, než při jiných mých cestách (vyjímaje těch leteckých). Asi taky z důvodu, že tentokrát byl počet účastníků až na čísle 19. Vyjžděli jsme ze Stonařova, kde jsme se ze tří směrů (Třešť, Jihlava, Kněžice) sjeli kolem půl desáté ranní hodiny. Naším cílem se přes Vídeň stala část pohorí Alp jménem Rax, kde jsme se zdrželi na ferratách od načatého pondělí cestou, spolu s úterým a středou, vždy jsme je objeli z jiné strany a šplhali nahoru. Prohlídli jsme si zde údajně nejhezčí ferratu v Rakousku, s čímž (s tím málem co jsem prošel) musím souhlasit. Další den – ve čtvrtek – jsme jeli na pohorí Hohevand, kde si část z nás zkusila snad prý nejtěžší ferratu v Rakousku. Poslední den jsme vyrazili na ferratu šplhající se na vrchol, kde nás čekala zřícenina hradu. Tato ferrata se mi taky moc líbila. Snad to bylo i krásným počasím, které nám přálo.

Jak taková ferrata vlastně vypadá? Co si vlastně představit pod pojmem jištěné horolezecké cesty? Není to tak, že by člověk lezl klasickou stěnu skály, jako tomu bývá při lezení třeba na Prachovských skalách. Je to spíše jako lezení skály, kde by člověk mohl skoro bez čehokoliv, jakéhokoliv jištění šplhat, protože stupy nebývají tak těžké a často jsou ještě doplněny umělými stupy. Ovšem pokud by spadl, tak padá ze stejné výšky, ba dokonce vyšší, než při lezení. Navíc bez ohledu na výšku, z které by se padající člověk ještě pěkně pomlátit o skály. Rozdíl od lezení je především ve vybavení, které je pro tento adrenalinový sport nezbytné. Není potřeba lezeček (lezeckých bot), místo toho se používají klasické pohorky, nebo přímo ferratové boty. Oblečení poměrně běžné, ovšem doplněné o módní doplněk na hlavě – helmu :-). Pak už samotné jištění, které se skládá z ferratasetu = ze sedáku, prsáku a inhibitoru spolu s popruhem. Nejlépe si každý asi představí ferratu, když řeknu, že je to vlastně hromosvod ukotvovaný do skály, na který se připnete karabinami inhibitoru, uchyceným na sedacím a prsním úvazku.

Lukáš

DOBRÁ VODA U HARTMANIC ŠUMAVA

Na doporučení článku v zinném čísle Katolického týdeníku objednaly si mé dvě dcery pětidenní pobyt s manželi u sv. Vintíře na faře v Dobré Vodě u Hartmanic. Sv. Vintíř, řeholník, dle knihy Rok se svatými pod německým jménem Gunter z Niederaltaichu, byl laický bratr, poustevník OSB, nar. asi 955 ve Swarzburgu – Durynsku – zemřel 9. října 1045 u Hartmanic – Čechy...

Byl bratrancem císaře Jindřicha II. a švagrem krále Štěpána Uherského. Vedl krajně světský život. Ve věku 45 let požádal o přijetí do kláštera v Niederaltaichu. Podnikl pouť do Říma, jak na něm žádal opat Godehard. Konečně v r. 1005 směl vstoupit jako laický bratr do kláštera v Hersfeldu, který rovněž vedl Godehard. Po různých zklamáních – ztroskotal např. ve vedení svého rodinného kláštera Göllingen v Durynsku – se rozhodl v r. 1008 pro život poustevnický. Několik

let strávil na hoře blízko Niederaltaichu, pak se odebral společně s několika druhy do Bavorského lesa. Tam mu vymýtili kus pozemku, který jim přenechal císař Jindřich, a udělali z něho ornou půdu: zřídili cesty, postavili i kostel, z něhož se pak vyvinul klášter Rinchnach... Gunter, z jehož jména se později odvodilo jméno Günther, pak v příštích dvou a půl desetiletích až do své smrti 9. října 1045 patřil k nejvlivnějším osobnostem země. Mohl dokonce víckrát zprostředkovat ve válkách mezi německým císařem a českým vévodou. Jeho vážnost byla všude mimořádně velká. Vévoda Břetislav převezl Gunterovy ostatky do opatství v Břevnově u Prahy. Ty byly však zničeny husity. Papež Bonifác IX. potvrdil Gunterův kult v r. 1402...

Znázorňování: Gunter z Niederaltaichu je vidět na vyobrazeních buď jako mnich nebo poustevník. Často byl znázorňován, jak mu anděl podává svatě přijímání. Na náhrobní desce z 15. století ještě zachovalé v klášterním kostele v Břevnově nese Gunter knihu a svatozář. S kosou je vidět na fresce v kostele v Rinchnachu /1727/, což ukazuje na Gunterovo mýcení a zúrodnění půdy...

Obě dcery vyjžděly z fary v Hartmanicích na kolech, aby obdivovaly část krásné Šumavy – zeťové odpočívali a věnovali se procházkám kolem fary na zdravém šumavském vzduchu. Nedělní mši sv. se posvětili společně v kostele v Hartmanicích. Kolik těch Dobrých Vod u nás máme! Známá nejbliže u Mrákotína, dále v seznamu PSC Dobrá Voda u Českých Budějovic, Dobrá Voda u Hořic, Dobrá Voda u Pelhřimova, anebo jen Dobrá, Dobré. Tu, kterou mi rodina přivezla, byla výborná, na zdraví jsem ji vypila. BOHU díky – a myslila na země, jež trpí suchem. Voda je život – počínaje křtem svatým. Vážíme si toho?

Lidmila Vokřínková

CESTIČKA K DOMOVU

Přiblížil se měsíc září – cestička do školy
– jak se vše změnilo a denně mění...

Cestička k domovu

Josef Václav Sládek

*Cestička k domovu
známě se vine -
hezčí je, krásnější
než všechny jiné...*

*Douška a šalvěje
kolem ní voní,
nikde se nechodí
tak jako po ní.*

*A kdybych ve světě
bůhví kam zašel,
tu cestu k domovu
vždycky bych našel...*

Rády jsme přednášely v obecných třídách a zní nám dodnes...

Jak vyrostla mateřidouška...

Jan Zahradniček

*Po letech v Egyptě zas anděl v snách
svatému Josefovi
tiše poví,
jen aby neměl žádný strach
a s Ježíškem a s Pannou Marií
navrátil se do města Nazareta.
Ti prý už nežijí,
kdo strojili smrt Spasiteli světa.*

*Ježíšek za ta léta povyroste,
že nebyl úkol těžký
konat pěšky
pouť na tak velkou vzdálenost.
Ostatně oslátko si opatřit
hromadu peněz by to stálo.
Tak rozhodli se jít,
v ranečku jmění svého trošku málo.*

Navečer klepávali u dveří.

*Sem tam je odmítali,
jinde dali
k noclehu také večeri.
Jedenkrát nenašel se v celé vsi
dům, kde by ustlali jim do přístěnku.
Štěkali z dáli psi,
když k spánku chystali se v rokli venku.*

*Ustláno chudé lože kamenné.
Polštáře tvrdé tlačí
do zad spáči,
bolejí údy znavené.
Ježíšek vzdychá, Matka vzbuzena
na klín si něžně klade hlavu jeho.
Tak měkčí lože má,
a spánek přemůže ho...*

*Za úsvitu, když foukal jitřní chlad,
chtějí hned podívat se,
co tak sladce
voní, že nedá skoro spát.
Zpod šátku, na němž dřímal Ježíšek,
polštáře drobných kvítků vyrůstaly,
a Pána hvězd a řek
v lehounkém spánku měkce podpíraly.*

*Že pod poduškou Boží Mateře
prvně jich nalezeno,
mají jméno
mateřidouška do dnešního dne.
Na památku, že s Boží Rodičkou
Spasitel na nich spal v tom chudém ráji,
všem dodnes milé jsou
a děti věnečky z nich dělávají...*

*ze sbírky Ježíškova košilka,
vyd. nakl. Petrov v Brně r. 1990*

Babičky v min. letech říkávaly: „Malé děti šlapou mamince po klíně, velké po srdci.“
Platí to ještě stále?

Lidmila Vokřínková

HOLA, HOLA, NAŠE ŠKOLA NÁS K NOVÉ PRÁCI OPĚT VOLÁ!

Ve stanici Třešť se zastavil „prázdninový osobáček“. Všichni cestující, většinou školáci, vystupují s milými úsměvy a s krásnými vzpomínkami na prázdninové dny.

Dva měsíce prázdnin uběhly jako voda, a my už jsme opět doma. Nevadí, rádi osobáčku zamáváme a budeme se těšit za rok na shledanou.

Na trati klid nikdy není, máme tu zas překvapení. Z třeštského nádraží další vláček vyrazí. U naší školy má konečnou! Všem školákům veze „vláček nákladáček“ vagony plné potřebného zboží pro nový školní rok 2011-2012.

*Tak tedy za lokomotivou jede
vagon zdraví a pohody,
vagon pěkného kamarádství,
vagon slušného chování a porozumění,
vagon moudrosti a chuti k pilné práci,
vagon radosti ze všeho pěkného
i ze sportovních úspěchů,
vagon ochoty si vzájemně pomáhat,
a také malý vagoněk štěstí,
kterého je také někdy zapotřebí.*

Po celý příští rok všichni čerpejte z této zásilky všechno potřebné k vaší úspěšné a radostné práci.

To vám všem ze srdce přeji a pro každým den ochranu Anděla Strážného vyprošuji.

Olga Hrbková

DIÁŘ FARNOSTI

- 2.9. 18:00 mše sv. na zahájení nového školního roku k Duchu sv. a po mši sv. táborák *(buřty, chleba si vezměte z domova; pití bude zajištěno)*
- 4.9. na konci mše sv. žehnání prvňáčkům
- 8.9. svátek **Narození Panny Marie**
09:00-18:00 celodenní výstav
Nejsvětější svátosti oltářní u sv. Kateřiny
18:00 mše sv.
- 11.9. den **otevřených památek v Třešti**
11:15 poutní mše sv. v Lovětíně
- 23.-25.9. víkend ministrantů v Mrákovině
- 28.9. **slavnost sv. Václava**
08:00 Třešť
10:00 Růžená
- 23.10. **misijní neděle**
- 13.11. **poutní slavnost sv. Martina**
10:00 mše sv.
18:00 mše sv.
08:00 Růžená

CÍRKVE SOUHLASÍ S NÁVRHEM VYROVNÁNÍ

Církev přijaly návrh vládní komise na majetkové vyrovnání. Budou chtít jednat o délce přechodného období, řekl po schůzce komise a zástupců církve na ministerstvu kultury arcibiskup Dominik Duka.

Vedle navrácení 56% majetku vládní komise navrhla finanční kompenzace 59 miliard korun. Bude se podle arcibiskupa Duky vyplácet 30 let. Zákon by mohl platit od roku 2013.

Komise a církev se znovu sejdou 25. srpna tohoto roku. Poté by mělo být již jasné, jak dlouho bude přechodné období trvat. K návrhu mají výhrady koalici VV, odmítají ho opoziční ČSSD a KSČM.

Pavel Kovář